

Изгубеното щастие.

Народна приказка.

1.

Ъ едно царство, далечъ отъ нашата държава, се случило небивало нѣщо: изгубило се щастие-то. Изгубило се, че никой никждѣ нито го видѣлъ, нито го чулъ. Господъ знае, кждѣ се било дѣнало. Търсили го пратеници, дирили го бързоконци, ала напраздно: нѣма, та нѣма. Тогова питали, оногова разпитвали — всѣки дигалъ рамѣнѣ, никой не можалъ да каже, кждѣ се е изгубило. Сѣкашъ, че въ дѣнъ-земя е потънало. та не може да се намѣри.

Плачъ и скърбъ настанали по цѣлата земя. Три деня отъ грижи хората не яли, три деня нищо не пили, три ноци не спали, всичката си работа напустнали. Самичъкъ царя потъналъ въ скърбъ. Чуди се той и се мае, какъ ще управлява царството си безъ щастие-то, безъ радостъта! Седналъ до прозореца на своя палатъ, угриженъ и сърдитъ, и мисль широка обзела главата му.

2.

Като се грижалъ тѣй, изведнажъ една малка птичка прѣхвъркнала край него, кацнала на прозореца и запѣла съ хубавъ тѣнъкъ гласецъ:

— Не грижи се, царю честити, не грижи. Азъ зная, дѣ се е скрило щастие-то. Не е то въ